

Providența lui Dumnezeu

Pastor ADRIAN JURJ,
Biserica Penticostală
„Vestea Bună”, București

Istoria sclavului care a fost chemat din închisoare la palat este fascinantă. A fost cel de-al unsprezecelea fiu al patriarhului Iacov și cel dintâi al Rahelei; este pomenit și în Coran. Sclav într-o țară străină, fără drepturi, fără niciun ajutor omenesc, Iosif reușește să-și impună cultura religioasă peste întregul Egipt în cel mai înalt mod, astfel încât Dumnezeu lui Israel să fie recunoscut ca Cel ce cunoaște și planifică viitorul omenirii. Întreaga lume contemporană cu Iosif a ajuns să-l cunoască pe acesta într-o perioadă de secetă îndelungată: mulți au călătorit spre Egipt știind că Țifnat-Paneah (Iosif) are pâine.

De când a fost vândut de frații lui, Iosif a trecut prin birourile vămii ca să fie etichetat și stampilat ca oricare altă marfă. A ajuns în piața de sclavi și a fost pus la vânzare. „Ce-i asta?” era întrebarea funcționarului vămii, „douăzeci de sicli” răspundea comerciantul. De aici și până la rangul suprem de guvernare al Egiptului, a lumii de atunci, a avut de coborât și mai mult!

De când apare cu un lanț de fier la mâini și până îl vedem cu un lanț de aur la gât, Iosif traversează momente ce par rupte dintr-un tablou care, aflat în mâna unui pictor profesionist, vrea să ilustreze eșecul și abandonarea divină. De treisprezece ani, de când a fost chinuit și aruncat în groapă, a suferit de boala speranței amânate.

Iosif a trecut cele mai exigente teste, a trăit un timp al ascunderii lui Dumnezeu, al anonimatului și, când a fost supus ultrajului și închisorii, Dumnezeu se părea că-l abandonase. Însă viața lui Iosif era acordată perfect planului suveranității lui Dumnezeu.

Dar în mâna lui Dumnezeu, acest itinerariu sumbru, de neînțeles, pe care Iosif l-a parcurs, s-a dovedit ulterior a fi planul lui Dumnezeu, pus la cale în detaliu. Dacă până atunci nu se înțelegea nimic din viața lui Iosif, la momentul potrivit, într-un timp record, piesele au fost aranjate și Iosif ajunge în autoritate de vicerege al Egiptului alături de Faraon: Iosif a purtat girul împăratului! Providența divină relevă planul lui Dumnezeu prin care este prevăzut și orientat cursul evenimentelor astfel ca întregul univers, în orice timp istoric, să îplinească scopurile lui Dumnezeu.

Asemenea apostolului Pavel, care a ajuns la Roma în lanțuri, și Iosif a ajuns în Egipt în lanțuri, speranțele lui cele mai mari fiind zdruncinate, viața sa ruinată. Sarcasmul fraților lui încă răsună în urechile sale: „La revedere, Iosif! Vise frumoase!” Totuși, el s-a încrezut în Dumnezeu

și nu i-a fost rușine de religia părinților săi; nu a făcut niciun efort pentru a ascunde faptul că el era un închinător al lui Dumnezeu. Mai apoi, ca și apostolul Pavel care a fost deosebit de rodnic în închisoare, nici Iosif nu a lenevit: acolo unde era și-a câștigat cea mai mare reputație posibil.

Când a ajuns în Egipt, la scurt timp a fost remarcat pentru trăsăturile sale comportamentale, frumos șlefuite în familia temătoare de Dumnezeu care, în acest context al păcatului, străluceau; așa este ales ca supervisor al casei lui Potifar. Probabil că mulți se pierd la un astfel de salt al reputației: să fii supraveghetor al casei unuia dintre cei mai importanți oameni din Egipt! Când Iosif refuză avansurile sexuale ale soției lui Potifar, este acuzat de aceasta de tentativă de viol și ajunge în închisoare - total pe nedrept. Fără un proces drept, fără un avocat, fără posibilitatea de a se apăra în vreun fel, este aruncat în temniță, alături de infractori, la fel ca Isus, care a fost răstignit între tâlhari.

În toate aste nenorociri, Iosif nu a scos nici un cuvânt de plângere sau de revoltă împotriva lui Dumnezeu. El ajuns în închisoare pentru că a refuzat păcatul dar, după aceea, prin miracol divin, ajunge prim ministru pentru că a trecut prin închisoare. Lumea încearcă să te ispitească și să te atragă de partea ei, iar când reușește, te disprețuiește! Însă dacă îți păstrezi curăția morală, în cele din urmă ei te vor aprecia. Iosif a știut că nu poate apărea nicio situație în care Dumnezeu să nu își afirme în cele din urmă puterea și scopul atotcuprinzător; chiar și răul nebiruit în prezent, se va pleca în fața suveranității și puterii lui Dumnezeu.

Aici, în închisoare, când totul părea năruit, când nu se întrevedea nicio speranță ca Dumnezeu să-i remarce credința în fața celorlalți, când, chiar dacă, printr-o minune ar scăpa, urma în mod normal să revină la poziția de sclav: Iosif rămâne fidel lui Dumnezeu, iar mâna lui Dumnezeu era peste Iosif și-l înștiința. Chiar dacă paharnicul a uitat de Iosif, Dumnezeu se mișca în timpul Său. La momentul potrivit, Dumnezeu intervine într-un mod dramatic: faraon are un vis tulburător pentru care face tot posibilul să afle interpretarea. După ce are un acces de furie pe toți slujitorii și înțelepții lui care s-au dovedit a fi incapabili să-i dea tâlcuirea visului, acesta a fost gata să-i piardă. Atunci află de Iosif, care avea în el Duhul Dumnezeului celui viu: Iosif se prezintă, așadar, înaintea regelui. În fața lui Iosif, pe tron, ședea un om cu ochi ageri, cercetători, care

„Iosif le-a zis: «Fiți fără teamă; căci sunt eu oare în locul lui Dumnezeu? Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi, și anume, să scape viața unui popor în mare număr.»”
(Geneza 41:41)

avea brațele dezgolate, cu o ținută regală specifică acestei poziții suverane, pe fruntea sa era așezată emblema autorității zeilor, ce îi era atribuită: șoimul și șarpele. Într-o mână avea cârja care simboliza stăpânirea sa peste Egiptul de Sus, iar în cealaltă mână avea biciul care reprezenta puterea ce o desfășura în Egiptul de Jos. Un om presupus zeu, încarnarea lui Ra, considerat împărat, preot și Dumnezeu, într-o singură persoană. Acesta se credea a fi întruparea sănătății și virilității lumii, iar persoana sa cumula o dinastie ierarhică de 1500 ani până la el. Din generație în generație, din tată în fiu, linia sa genealogică a fost păstrată în poziția regalității. Faraon nu numai că a fost omul lumii de atunci, ci era considerat omul trecutului și al viitorului!

Într-un contrast izbitor, în fața lui era Iosif, un prizonier care venise direct din închisoare. În acel moment, dintr-o singură expresie, și aceasta scurtă, Iosif îl detronează pe faraon, căruia îi spune: „Nu eu, ci Dumnezeu!”. Acesta a fost răspunsul dat lui faraon la întrebarea dacă știe interpretarea visului său. Iosif a dat lui faraon, în palatul regal, același răspuns pe care l-a dat și slujitorilor acestuia, în temniță: „Nu eu, ci Dumnezeu!”! Marea minune este că faraon nu numai că nu ripostează, dar se și supune puterii lui Dumnezeu, reprezentate atunci de Iosif, iar slujitorii lui nu scot un cuvânt. Dumnezeului cel viu și adevărat îi este recunoscută, în acest moment, suveranitatea! Merită să trăiești o viață, doar să înscrii un astfel de scor: faraon era la mâna lui Iosif, care-i tâlcuiește visul, iar la sfârșit îi dă și câteva lecții de economie.

Un prim ministru popular și competent a fost întrebat ce crede că ar trebui să caracterizeze un om de stat. Acesta a răspuns: „Trebuie să cunoască direcția în care merge Dumnezeu pe o perioadă de cincisprezece ani”. Iosif, într-o singură ședință i-a făcut program lui faraon pentru patrusprezece ani. Cum a putut Dumnezeu să pună un sclav evreu, stăpân peste Egipt? Un cuvânt biblic spune: „Inima împăratului este în mâna Domnului”. Cred că înalții funcționari ai curții erau geloși pe Iosif! Cu ocazia asta, faraon află că din Nil nu iese numai belșugul, ci și sărăcia, ca dovadă că acesta se află în mâna lui Dumnezeu.

Astfel că, prin predicția minuțioasă a anilor de belșug și de secetă, Iosif le atrage atenția egiptenilor că totul, de la

cap la coadă, vine din mâna lui Dumnezeu! În acel moment, toți zeii egiptului au fost puși la picioarele lui Iosif. Însuși faraon i-a dat în stăpânire toată țara Egiptului, punându-i pe toți oficialii regali în genunchi înaintea lui Iosif - chiar și Potifar trebuia să se plece. Ascensiunea lui a fost explozivă: a fost propulsat direct la conducerea împărăției; ce schimbare dramatică!

Când, în cele din urmă, Iosif primește interpretarea visului, el recunoaște că Dumnezeu i-a dat-o. Această smerenie i-a permis ca Dumnezeu să-i încredințeze o slujbă uriașă, fără riscul ca aceasta să îl corupă. Iosif l-a fost credincios lui Dumnezeu și când a fost aruncat după gratii, în mod abuziv, sub acuzații născocite și când era pe picior mare. A fost destul de rău că fusese vândut ca sclav, totul din cauza hainei sale, iar acum să fie calomniat tot din cauza hainei sale?! Totuși, aceste haine nepătate îi vor folosi ulterior în poziția autorității în care va fi pus. Înaintea regelui, Iosif putea să vorbească doar despre anii bogăției sau să interpreteze doar visul paharnicului, astfel încât serviciile sale să fi fost întotdeauna de un bun augur, dar el știe că Dumnezeu are un plan, iar acesta îi va fi favorabil: a recunoscut public că acele evenimente nefaste ce urmau să vină, sunt orchestrate cu minuțiozitate de Dumnezeu. Pe urmă a putut spune și fraților lui: „Fiți fără teamă, căci sunt eu oare în locul lui Dumnezeu?” El este în controlul acestor evenimente! Era momentul când le dădea pâine, pe un timp de foamete îndelungată, când chiar și egiptenii îi erau vânduți lui Iosif; atunci el nu ezită să recunoască în fața fraților lui că generozitatea cu care îi

trata, venea de la Dumnezeu.

În acea zi, de la treapta cea mai de jos, Iosif a urcat direct la cârmuirea celei mai mari națiuni din vremea aceea – pentru că a avut încredere în **providența lui Dumnezeu**. Astfel, Iosif ajunge proprietarul de drept al întregului imperiu, sub autoritatea lui Faraon. Rocada regelui a salvat împărăția! Potifar era acolo și, ținând cont de poziția politică pe care o avea, probabil că i-a spus lui Faraon: „Sper să ai dreptate!”. Potifar trebuia apoi să își anunțe subalternii despre schimbarea politică majoră ce a avut loc: „Faraon l-a numit pe Iosif mare vizir al Egiptului și mâine dimineață trebuie să-I dau raportul”.

Iosif a urmat până în acest moment al biruinței un drum al umilinței, dar și al încrederii în Dumnezeu, totodată, în pofida vicisitudinilor și a abuzurilor prin care a trecut. Atât în închisoare, cât și în fața regelui, Iosif nu ezită să îl proclame pe Dumnezeu ca Cel ce deține frâiele istoriei și viitorul. Iosif a trăit mulți ani în împrejurări nesănătoase, unde nimic nu l-a putut întări în credință, dar a rămas fidel Domnului și a propășit, în ciuda condițiilor adverse, pentru că s-a încrezut în Domnul.

Proiectul străngerii grânelor, care a început în închisoare, a fost încununat cu binecuvântarea divină pentru că hărnicia, grija și energia investite de Iosif au dat roade, sub călăuzirea lui Dumnezeu. Stăpânul său idolatru asista la acest miracol perpetuu. Frații lui au venit și s-au aruncat ei înșiși cu fața la pământ înaintea lui, și i-au zis: „Suntem robii tăi.”

(continuare în pag. 35)

(urmăre din pag. 31)

Și iată că s-a împlinit visul lui din copilărie cu luna, soarele și stelele: providența lui Dumnezeu acționa cu precizie desăvârșită! Când Iosif se dezvăluie fraților lui, le spune acestora: „Să nu vă fie teamă! Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră să vă dau pâine și să vă scap viața. Da, voi mi-ați făcut rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine!”. Cu alte cuvinte, Dumnezeu s-a folosit de vânzarea lui Iosif pentru a croi binecuvântarea pentru familia lui Iacov. Ca și în cazul lui Isus când, din cauza și în același timp datorită vânzării Sale de către Iuda, Isus a ajuns să fie sacrificat, iar sângele Său să fie vărsat pentru iertarea multora. Această guvernare activă a lui Dumnezeu, care folosește evenimentele vieții, aparent întâmplătoare, în favoarea credinciosului, se numește: **providența lui Dumnezeu!**

Familia lui Iosif a trăit atunci mai bine decât egiptenii: avea pâine la discreție. În toate țările era foamete, dar în țara Egiptului era pâine. De aici înțelegem că seceta nu înseamnă întotdeauna foamete. Școlile lui Dumnezeu nu sunt ca ale noastre, noi l-am fi trimis pe Iosif la doctorat și la studii în străinătate, Dumnezeu l-a trimis în închisoare. Iosif este antitipul lui Hristos: după ce Hristos își anunță domnia, ajunge pe cruce. Și, așa cum Iosif a ajuns mai mult decât salvatorul fraților săi - salvatorul egiptenilor, chiar al lumii, așa și Isus, nu a fost numai salvatorul evreilor credincioși, ci și al tuturor celor ce cred în El.

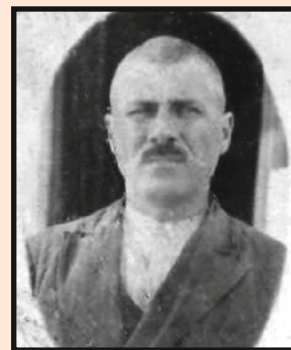
Visele împlinite ale lui Iosif au avut în componență și vise năruite. Circumstanțele dificile în care ne aflăm zi de zi sunt concepute sau permise de Dumnezeu pentru a testa credințioșia noastră și pentru a ne pregăti pentru însărcinări mai mari. Acceptă provocarea lui Dumnezeu și bizuie-te pe providența lui Dumnezeu! Așa vei putea fi parte din realizările planurilor mărețe ale lui Dumnezeu.

(urmăre din pag. 19)

Martiri pentru Cristos în județele Galați și Brăila

În data de 28 decembrie 1942, apare Decretul-lege nr. 927, semnat de Ion Antonescu și Ion Popovici, ministrul Culturii Naționale și al Cultelor, prin care sunt desființate cele trei confesiuni neoprotestante: baptistă, adventistă și creștină după Evanghelie. În consecință, regimul antonescian a pus în operă primele arestări și întemnițări ale penticostalilor din regiune. La sfârșitul anilor 1930 și începutul anilor 1940, penticostalii sunt vânați în mod brutal de jandarmi. Mulți penticostali care nu își neagă credința sunt condamnați chiar și la 25 de ani de închisoare.

Voicu Rusin - 1896-1944 (foto). În 1935, a început un val de persecuții din partea jandarmilor și întâlnirile credincioșilor penticostali au fost interzise. În anul 1942, 18 frați din Lascăr Catargiu au fost arestați și întemnițați la Galați pentru că nu și-au botezat copiii în credința ortodoxă. După 30 de zile de arest, pe 17 septembrie 1942, Curtea Marțială a Diviziei 21 Infanterie Galați îi judecă pe cei 18 penticostali și le cere să se lepede de credința penticostală, să își boteze copiii și, în schimb, vor fi liberi să se întoarcă la familiile lor. Voicu Rusin este singurul care nu cedează în fața judecătorilor, lucru pentru care este condamnat la 25 de ani de muncă silnică. Voicu Rusin moare la 48 de ani, în timpul bombardamentului din 23 august 1944.

Stoicescu Vasile a fost liderul fraților din Brăila în anii 1956 și în urma unei predici la o înmormântare a fost arestat și condamnat. Acesta a murit în închisorile comuniste ca martir pentru Cristos.

„Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace, și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.”
(Ieremia 29:11)

Colegiul de redacție

Redactor-șef
Daniel Purdel

Membri

Ioan Filip, Simion Bumbar, Axinte Liviu, Avram Aurel, Vaile Bojor, Victor Cîmpean, Dragoș Croitor, Ioan Moldovan, Simion Tomuța

Secretar de redacție
Gabriela Gherasim

Plata abonamente 2023
în conturile
CULTUL CREȘTIN
PENTICOSTAL:

LEI:

RO29RNCB0077029207060001

EURO:

RO72RNCB0077029207060003

USD:

RO02RNCB0077029207060002

BCR, Filiala sector 6,
București,
(CUI): 4431227;
SWIFT: RNCBROBU

Tiraj: 5400

I.S.S.N. 1222-2720

Redacția și administrația

Str. Carol Davila 81, Sector 5,
București, Cod 050453;

cuvantuladevarului@yahoo.com
sau dpurdel@yahoo.com

Tel./Fax: 021/311.92.95
(Telekom)
031/405.45.42
(RDS)

www.cuvantuladevarului.ro